

Skibsførere den i § 5 omhandlede Straffemyndighed.

De i Paragraphen opregnede Forseelser ere de, for hvilke det efter den indvundne Erfarung ansees rettest at indrømme Skipperen Anvendelse af Straf.

Den i Paragraphens Nr. 8 indeholdte Bestemmelse om, at Skipperen for Overtrædelse af de i § 1 givne Forskrifter, forsaavidt han ikke har forskaffet sig Rydighed ved Tvang, kan fastsætte et Uddrag af $\frac{1}{4}$ Maanedes Løn, er foranlediget ved, at det formeentlig vilde være mindre hensigtsmæssigt, om Skipperen med Hensyn til enhver Grad og Art af Ulydighed eller Opsætighed alene skulde være henviist til Anvendelse af Magt i Henhold til Udkastets § 2; Forholdet vil uden Tvivl ofte bedst ordne sig derved, at Skipperen lader Arbejdet udføre af en Anden, men anseer den Skyldige med Straf. Hertil kommer, at Ulydigheden ikke altid er aabenbar, men ofte først kommer for Dagen, efterat det befalede Arbejde maastee er bleven overflødig eller udført af en Anden. Heller ikke er det vel stemmende med Disciplinen, at en Fornærmelse eller Tilfidsfattelse af den skyldige Urbødighed mod Skipperen skal blive upaataalt, indtil Skibet maastee efter lang Tids Forløb kommer til en dansk Havn. Man kan ikke mod den omhandlede Bestemmelse med Foie gjøre gjældende, at Straffemyndighed ikke i dette Tilfælde bør tillægges Skipperen, fordi en Fornærmelse ikke bør straffes af den Fornærmede. Thi det er her egentlig ikke Fornærmelsen, som saadan, men Bruddet paa Disciplinen, der straffes, og Garantien mod mulige Misbrug maa derhos ogsaa i denne Henseende søges i Bestemmelserne i §§ 6 og 11.

ad § 7.

Paataale for Domstolene efter Skibets Hjemkomst af de i § 5 omhandlede Disciplinairforseelser bør kun kunne finde Sted, naar Skipperen ikke har gjort Brug af den ham ved § 5 tillagte Straffemyndighed. De paagjældende Forseelser bør derhos i saa Fald

kun kunne belægges med Straffe, der staae i Samklang med de i § 5 forestkrevne.

Slutningsætningen i Paragraphen „for- saavidt hans Forhold ikke efter sin øvrige Bestaffenhed ifølge den almindelige Lovgivning maatte medføre et større Strafansvar“ er tilføjet for at antyde, at et strengere Ansvar kan og maa gjøres gjældende imod den Paagjældende, naar hans Forhold ifølge sin Bestaffenhed efter den almindelige Lovgivning har været af en anden og mere strafbar Character, end en blot Disciplinairforseelse. Dette gjælder f. Ex. med Hensyn til de i § 5 Nr. 8 omtalte Tilfælde, naar Ulydigheden imod Skipperen eller anden Foresat har havt Characteren af voldelig Opsætighed eller endog Mytteri, samt hvor den i § 5 Nr. 5 omhandlede uforsvarlige Omgangs med Ild og Lys har havt en Brandstiftelse til Følge. Det er en Selvsølge, at den processuelle Behandling af Sagen i disse Tilfælde maa være en anden end den, der i Udkastets § 9 iøvrigt er forestrevet med Hensyn til de under § 7, jfr: § 8, hørende Tilfælde; ligesom det forstaaer sig af sig selv, at Sagens videre Forfølgning under den omhandlede Forudsætning ikke i og for sig kan bortfalde, fordi Skipperen i Medfør af Udkastets § 5 har bragt de der hjemlede Disciplinairstraffe i Anvendelse mod den Skyldige for det begaaede Brud paa Disciplinen.

ad § 8.

I Paragraphens 3die Punctum er Beviisbyrden for, at den af Skipperen bestemte Straf er paalagt uden tilstrækkelig Grund, lagt paa Klageren. Det er nemlig indlysende, at saafremt det var tilladt den, hvem Straf blev dicteret af Skipperen, blot ved at indskyde sig under Domstolene, at kunne føre Beviisbyrden for, at Forseelsen er begaaet, over paa Skipperen, vilde en saadan Ordning i det Væsentlige medføre det samme Resultat, som naar al Straffemyndighed var nægtet Skipperen.

Med Hensyn til Paragraphens 3die Stykke bemærkes, at det formeentlig er det Correcteste, at Consulens Afgjørelse af Spørgsmaalet, om § 6 er iagttaget, og om Skipperen har holdt